

KLASSIEKER

CAMEL

Nude

(DECCA/UNIVERSAL MUSIC)
#classicprog #conceptalbum #epiccamel

In de periode na het vertrek van toetsenist Peter Bardens, eind jaren zeventig, zit Camel-kapitein Andy Latimer allerminst stil. Persoonlijk gaat het hem voor de wind – hij is zielsgelukkig met eega Susan Hoover – en Camel blijft, getuige I Can See Your House From Here, op meerdere vlakken in beweging en in ontwikkeling. Toch snakt hij weer naar een conceptplaat in de stijl van The Snow Goose en Moodmadness. Hoover is degene die Latimer uit de brand helpt. Zij levert het scenario aan voor een verhaal over een Japanees soldaat die in de Tweede Wereldoorlog op een eiland in de Stille Oceaan achterblijft en jaren later, na het einde van de oorlog, als een held thuis wordt onthaald. De soldaat weet niet beter dan dat de oorlog nog steeds gaande is en kan zich moeilijk herpakken in de samenleving. Nude is geboren. De plaat krijgt zelfs nog een Nederlands tintje: in de zomer van 1980 'probeert' Camel onder de naam Desert Song een deel van het materiaal uit tijdens een concert in De Meshallen te Wijchen, maar twee maanden later ontwikkelt het werk zich in de Abbey Road Studios steeds sterker tot een bewogen, emotionele en uiterst melodieuze plaat in de beste Camel-traditie. Pakkende songs als City Life, Lies en vooral Drafted liggen in het verlengde van de voorgaande albums, terwijl het instrumentale merendeel van Nude terugrijpt op de eerste platen van de groep. Commercieel legt de plaat weinig windeieren, en artistiek laat die de groep in optima forma horen, een prestatie die wellicht alleen met het uit 1992 stammende Dust And Dreams wordt overtroffen. Nude blijft de laatste der Mohikanen in de categorie klassieke symfonische conceptalbums.

Wouter Bessels

van 3), zijn in die mate betoverend dat in feite iedere muzikliefhebber verplicht is ze op zijn minst een keer te beluisteren. Axl zal wel even slikken. Maar David ook.

Pieter Barth

DAVE BRONS

Not All Those Who Wander Are Lost

(EIGEN BEHEER)
#geïnspireerd door Tolkien #DaveBainbridge

Toen ik Dave Bainbridge' band Celestial Fire live zag spelen, viel mij onder meer het knappe spel van gitarist Dave Brons op. Hij maakt solo ook muziek, en Not All Those Who Wander Are Lost is zijn tweede album. Het is een "Keltisch progressieve symfonische conceptplaat" waarop Dave de luisteraar meeneemt in de wereld die J.R.R. Tolkien in zijn boeken heeft beschreven. Dat doet hij met een keur aan gasten. De belangrijkste musici op het album noemt Brons (die zelf gitaren speelt, de orkestraties doet en wat pianotoetsen beroert) The Urukhai. Dave Bainbridge (toetsen, elektrische gitaar en percussie) is The Wizard, zangeres Sally Minnear (Celestial Fire) maakt deel uit van The Eldar en speelt de rol van Galadriel. Dan hebben we nog The Men Of Numenor (onder wie Frank van Essen op viool) en The Hobbits. De cd is mooi verzorgd met een uitgebreid boekwerk waarin de nummers worden beschreven. Via Bainbridge en Celestial Fire heeft Brons' muziek een link met die van Iona. Dat is bijvoorbeeld te horen in het openingsstuk The Song Of Illuvatar waarin orkestraties en uilleann pipes de boventoon voeren naast de tekstloze zang van Sally. Brons' muziek heeft een stevige basis met soms heftig gitaarwerk en behoorlijk beukende drums, maar net zo snel zwakt dit weer af en horen we een subtiel orkestraal stukje of een mix van sologitaar, lerse whistles en uilleann pipes zoals we die kennen van Iona in EÅ of The Shire - A Long Expected Party. Het meeste werk is instrumentaal, maar in enkele composities, zoals Into The Perilous Realm, The Riders Of Rohan en The Ring Bearers, zingt Minnear. De orkestrale, folky sfeer in Under The Same Sun werkt ontspannend. De afwisseling met ferme solo's op gitaar en viool vind ik knap. Soms wordt gas teruggenomen (A Prayer For The Fallen). White Shores And A Swift Sunrise heeft een knap, sfeerrijk einde. Feitelijk is dit een gitaarplaat, en mensen die van stevig solowerk houden, zullen dit best goed vinden. Ook de fans van Iona en Celestial Fire horen dit album zeker eens te beluisteren.

Paul Rijkens

NILI BROSH

Spectrum

(NILI BROSH MUSIC)
#virtuoze melodieuze gitaarrock
#wereldmuziek #technohiphop

De video bij de single Primal Feels die aan Spectrum, het derde album van Nili Brosh, vooraf ging, zorgde voor een frisse wind in de wereld van virtuoze, melodieuze gitaarmuziek. De in Israël geboren en tegenwoordig in de VS woonachtige muzikant verlichtte daarin namelijk haar, door collega's als Tony MacAlpine en Joe Satriani beïnvloede muziek met hiphopdansers. Op het eerste deel van de opvolger van Through The Looking Glass (2010) en A Matter Of Perception (2014) gaat ze echter nog een stap verder. Zoals de titels al doen vermoeden, treedt ze in Cartagena, Andalusian Fantasy en Rachel In Paris in het voetspoor van grootheden als Al DiMeola en Birelli Lagrene, die hun visie op jazz en fusie vermengden met inspiraties uit wereldmuziekstijlen als latin, de door Django Reinhardt populair gemaakte gypsyjazz, en chansons. Hiertoe verruilde ze niet alleen kortstondig haar geliefde elektrische gitaar voor een akoestische, maar nodigde ze ook passende musici uit op accordeon, viool en percussie. Geleidelijk aan neemt programmeur, toetsenman, coproducer en arrangeur Alex Argento evenwel het heft in handen. Hierdoor verschuift vanaf de relaxte fusionballad Solace de focus naar het vertrouwdere terrein van instrumentale gitaarrock zoals ze die op de door gasten als Bryan Beller, Stuart Hamm, Virgil Donati en Marco Minnemann opgeluisterde vorige plaat liet horen. Toch zijn ook in stukken als Desert Deja Vu, Djentrification en Resistance Piece genrevreemde elementen verwerkt. Zo stammen de synthetische arrangementen en hippe drumprogrammeringen overduidelijk uit de techno- en DJ-scene. Die frisse wind van Primal Feels, waarin overigens een heerlijke oorworm verborgen zit, kan tijdens deze passages hierdoor weleens uitgroeien tot een fikse storm voor shredpuristen. Laatstgenoemden kunnen hun heil wellicht zoeken bij het treffend getitelde World Class op Brian Bellers bejubelde Scenes From The Flood, waarin Brosh de leadgitaar bespeelt.

René Yedema

sprake van een wisselwerking tussen orgel en synthesizers in de solo's, zonder dat het op mij heel virtuoos overkomt. In Jerry And The Suitcase zit een aardige melodie verwerkt. Het rustige en orkestrale Inventio bevalt mij nog het meeste. Klavier Stück Für Freude is, de naam zegt het al, een nummer voor piano. De muziek op The Great Beyond is best knap gespeeld, de drums voorop, maar ik ben wederom niet bijzonder onder de indruk. De foto op de hoes is overigens niet van een sterrenstelsel maar van het haar van Lars.

Paul Rijkens

BRAINSQUEEZED

Scarred

(DOOWEET)
#melodieuze #hemelsvocaal #krachtvol

Robert Moog verveelde zich en bedacht een synthesizer. Het was wat leeg op het toneel dus The Moody Blues adopteerden het ding. Ook The Beatles hielden van een experiment en namen met enkel klassieke instrumenten een rocksong op, waarna The Nice het omgekeerde deed. En er was Prog. Doch terwijl Yes in een Zwitserse kathedraal de maatverdeling van de lyrische symforock haast uit het oog verloor, gooiden jaloerse Sex Pistols zonder te repeteren roet in het eten. Marillion nam

maatregelen en zette een conceptalbum op één, waardoor bezielde Flower Kings zich nog decennialang mochten vermaken met nostalgisch klinkende stukken van tientallen minuten. De huiskamers van de fans leken concertzalen, want het Moog-apparaat en de strijkers hadden plaats gemaakt voor computers. Prog was herboren. Klassieke thema's en een gelikte sound; eind goed, al goed? Hmm, een nieuwe generatie werd zo blij met die sound dat ze de thema's haast over het hoofd gingen zien. Wat metal en een vleugje grunge brachten dan wel extra leven in de brouwerij, maar inmiddels lijkt aan jonge artiesten soms weinig te zijn overgeleverd van wat voor prachtigs hun opa's flikten, daar in die kathedraal. Neem een project als Brainsqueezed, dat wordt geleid door de Franse prog-liefhebber Sébastien Laloue, naar eigen zeggen bewonderaar van onder meer Queen, Peter Gabriel en Pink Floyd. Zijn tweede album Scarred heeft zo'n helder, ruimtelijk geluid dat het lijkt of Steven Wilson de schuiven bediende. De band speelt met passie. Energieke gitaren en bassen strijken over een deken van donkere keyboards. De zanger en zangeres klinken zuiver, vol emotie en kracht en waarlijk goddelijk. David Gilmour zal onder de indruk zijn. Toch, al verspringt hier en daar een octaaf, vaak duurt het lang tot iets constructief compositorisch te vernemen valt van nostalgie naar Laloues helden. Slechts twee van de elf tracks tonen aloude opbouw en akkoorden, nummers 3 en 10: In The Night en Awakenings. De rest is, tja, countryrock, MTV-poprock... Guns N' Roses. Niet dat Axl Rose ooit met iets knaps als dit kwam, laat dat duidelijk zijn. De melodieën van bovengenoemde tracks, alsmede die van 4 en 11: de ballads Razor Blade en Every Night (een late night-versie